

Skarga wniesiona w dniu 24 maja 2007 r. — Promomadrid Desarrollo Internacional de Madrid przeciwko OHIM (MADRIDEXPORTA)

(Sprawa T-180/07)

(2007/C 155/74)

Język postępowania: hiszpański

Strony

Strona skarżąca: Promomadrid Desarrollo Internacional de Madrid, S.A. (Madryt) (przedstawiciel: Aznar Alonso, lawyer)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie, iż decyzja Pierwszej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 7 marca 2007 r. odrzucająca zgłoszenie nr 4.659.553 złożonego wspólnotowego znaku towarowego MADRIDEXPORTA dla towarów i usług z klas 16, 35, 36, 38, 39, 41 i 42 jest niezgodna z rozporządzeniem Rady (WE) nr 40/94 w sprawie wspólnotowego znaku towarowego;
- stwierdzenie, iż zamiast art. 7 ust. 1 lit. c) rozporządzenia nr 40/94 do zgłoszenia złożonego wspólnotowego znaku towarowego MADRIDEXPORTA nr 4.659.553 zastosowanie ma art. 7 ust. 3 rozporządzenia nr 40/94;
- obciążenie strony pozwanej i w miarę możliwości interwenta w kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zgłoszony wspólnotowy znak towarowy: złożony znak towarowy „MADRIDEXPORTA” (zgłoszenie nr 4.659.553) dla towarów i usług z klas 16, 35, 36, 38, 39, 41 i 42.

Decyzja eksperta: odrzucenie zgłoszenia

Decyzja Izby Odwoławczej: oddalenie odwołania

Podniesione zarzuty: błędne zastosowanie art. 7 ust. 1 lit. c) i art. 7 ust. 3 rozporządzenia Rady (WE) nr 40/94 w sprawie wspólnotowego znaku towarowego

Skarga wniesiona w dniu 28 maja 2007 — Polska/Komisja

(Sprawa T-183/07)

(2007/C 155/75)

Język postępowania: polski

Strony:

Strona skarżąca: Rzeczpospolita Polska (Przedstawiciel: E. Ośniecka — Tamecka, pełnomocnik rządu)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania strony skarżącej:

- stwierdzenie przez Sąd, na podstawie art. 230 TWE, nieważności w całości lub w części decyzji Komisji K (2007) 1295 wersja ostateczna z dnia 26 marca 2007 r. dotyczącej krajowego planu rozdziału uprawnień do emisji gazów cieplarnianych zgłoszonego przez Polskę zgodnie z dyrektywą 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady;
- rozpoznanie na podstawie art. 35 ust. 2 regulaminu Sądu sprawy w języku polskim;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania poniesionymi przez Polskę.

Zarzuty i główne argumenty:

Skarżąca wnosi o stwierdzenie nieważności decyzji Komisji Europejskiej K (2007) 1295 wersja ostateczna z dnia 26 marca 2007 r. dotyczącej krajowego planu rozdziału uprawnień do emisji gazów cieplarnianych zgłoszonego przez Polskę zgodnie z dyrektywą 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady (¹), w której Komisja zdecydowała, iż pewne aspekty polskiego Krajowego Planu Rozdziału Uprawnień do Emisji CO₂ na lata 2008-2012, notyfikowanego Komisji w dniu 30 czerwca 2006 r. są niezgodne z art. 9 ust. 1, art. 9 ust. 3, art. 10, art. 13 ust. 2 oraz kryteriami wymienionymi w załączniku III do dyrektywy 2003/87/WE. Kwestionowana decyzja ustanawia średni roczny przydział uprawnień do emisji w Polsce na okres 2008-2012 na poziomie około 208,5 mln ton ekwiwalentu dwutlenku węgla. Tym samym redukuje o 26,7 % zaproponowany przez Polskę w notyfikowanym Komisji krajowym planie rozdziału uprawnień do emisji limit emisji dwutlenku węgla w latach 2008-2012 w wysokości 284,6 mln ton.

W uzasadnieniu skargi strona skarżąca podnosi, iż Komisja, poprzez powzięcie decyzji po upływie trzymiesięcznego terminu na odrzucenie notyfikowanego przez Polskę krajowego planu rozdziału w całości lub jakiegokolwiek jego aspektu, naruszyła art. 9 ust. 3 dyrektywy 2003/87/WE. Tym samym skarżąca zarzuca Komisji naruszenie istotnych wymogów proceduralnych oraz przekroczenie posiadanych przez nią uprawnień.

Ponadto skarżąca zarzuca Komisji, iż przy ocenie przedłożonego przez Polskę krajowego planu rozdziału uprawnień na lata 2008-2012, bezpodstawnie odstąpiła od oceny danych przedłożonych przez Polskę w krajowym planie rozdziału i zastąpiła analizę tych danych analizą własnych danych, uzyskanych w wyniku niespójnego zastosowania wybranego przez Komisję modelu analizy ekonomicznej, czym naruszyła art. 9 ust. 1 dyrektywy 2003/87/WE oraz kryterium 3 wymienione w załączniku III do dyrektywy 2003/87/WE. Tym samym skarżąca zarzuca Komisji naruszenie istotnych wymogów proceduralnych.

Poza tym skarżąca zarzuca Komisji naruszenie istotnych wymogów proceduralnych twierdząc, iż nieuwzględniając przy wydawaniu kwestionowanej decyzji wiążących Wspólnotę postanowień międzynarodowych (w tym zwłaszcza Protokołu z Kioto), naruszyła ona kryterium 1, 2 oraz 12 wymienione w załączniku III do dyrektywy 2003/87/WE.